MARK STRAND*

Egy különös levél rejtélyes érkezése

Hosszú napom volt az irodában, és hosszúra nyúlt a hazaút is a kis lakásig, ahol éltem. Amikor megérkeztem, felkapcsoltam a villanyt, és az asztalon megláttam egy borítékot, nekem címezve. Hová lett az óra? Hová lett a naptár? Az írás Apám kézírása volt, pedig már negyven éve, hogy meghalt. Arra gondoltam, amire más is gondolt volna, hogy talán, talán az is lehet, hogy még él, titkos életet él itt, valahol a környéken. Mi más magyarázhatná a borítékot? Hogy összeszedjem magam, leültem, felnyitottam, és kihúztam belőle a levelet. „Drága Fiam!" így kezdődött. „Drága Fiam" és aztán semmi.

Rejtély és magány Topekában

A délután estévé sötétül. Egy férfi egyre mélyebbre zuhan az álom lassú spirálján, bele a húzásába, a mélységébe, keresztül valamin, ami olyan, mint a köd, végül egy nyitott ajtóhoz ér, és átmegy rajta, anélkül, hogy tudná, miért, és aztán megint anélkül, hogy tudná, miért, belép egy szobába, ott leül és vár, miközben a szoba, úgy tűnik, bezárul körülötte, ez a legsötétebb sötét, amit eddig életében látott, és érzi, hogy a belsejében valami elkezd alakulni, de nem tudja, mi az, és érzi, ahogy növekszik, és elhatalmasodik rajta, mintha épp kibontakozna egy történet, melyben két szereplő, Fájdalom és Gyönyör, elköveti ugyanazt a bűnt, az ő bűnét, amit majd újra és újra be fog vallani, addig, amíg végül már nem jelent semmit.

* *Mark Strand* (1934–2014) amerikai költő, fordító. 1990-ben az Egyesült Államok koszorús költője, *Blizzard for One* című verseskötete 1999-ben Pulitzer-díjat kapott. Jellegzetes, pontosságra törő nyelv, száraz humor és elmélyült megfigyelések jellemzik munkáit, melyekért ma a huszadik századi amerikai irodalom egyik legfontosabb alakjaként tartják számon.

Tisztán, szeptemberi fényben

Egy férfi áll egy fa alatt, egy nem túl messzi kis házra néz. Csapdos a karjával, mintha madár lenne, talán jelez valakinek, akit mi nem látunk. Az is lehet, hogy üvölt, de mivel nem hallunk semmit, valószínűbb, hogy nem. A széltől most megborzong a fa, a fű a földre lapul. A férfi térdre esik, és az öklével veri a földet. Egy kutya odajön, és leül mellé, a férfi feláll, és a karjával újra csapdosni kezd. Semmi közöm ahhoz, amit csinál. Az ő elkeseredettsége nem az én elkeseredettségem. Én nem állok meg fák alatt, nem nézek kis házakat. Nincs is kutyám.

RÉDER FERENC fordításai